

Věra Podolská byla hezké a milé děvčátko. Vychodila obchodní školu a vstoupila do služeb pana Bohala. Bohal byl komisionářem. Měl celou armádu agilních cestujících a zprostředkoval obchody všeho druhu. Prodával stejně dobře piana, jako chilský ledek. Uzavíral subskribce na romány, zprostředkoval pojištění a sňatky, půjčoval peníze na zálohy, zkrátka „Mistr“.

Pan Bohal byl ženat. Měl rád ženu a děti, ale nadevše miloval ptáky. V jeho kanceláři viselo několik klecí s kanáry a stehlíky. I v kanceláři Věry byly tři klece. V jedné se neposedně kroužil krutihlávek, v druhé ráno trlikoval vážně i vesele kos, třetí byla dosud prázdná a čekala, čistě vymyta, na nového nájemníka.

Jednoho dne odejel sám pan Bohal na obchodní cestu na venkov. Měl do hostince prodati zánovní gramofon i s deskami, a ježto to byl slušný obchůdek, zajel si tam sám. Vrátil se domů ve veselé náladě. Obchod se zdařil a pan Bohal zářil. Zářil nejen proto, že dobře prodal, ale dostal tam ve vesnici mladou straku. Straka byla trochu ochočená a proto z ní měl pan Bohal ještě větší radost. Prozatím ji zavřel do prázdné klece, která visela ve Věřině kanceláři. Měl v úmyslu nechati pro ni udělati velikou posadu a dáti ji do zahrady.

Asi za týden zvykla si straka úplně na nové prostředí a měla dokonce Věru velmi ráda, neboť jí tato časem donesla nějakou pochoutku. Klec nebyla pro ni žalářem. Měla dovoleno časem se proletěti po kanceláři i chodbě a této své výsady také plně užívala.

Jednoho dne donesla jakási dáma panu Bohalovi zlatý prsten do zástavy a žádala 800 Kč zálohy. Pan Bohal nabídl dámě galantně křeslo a zkoušel ryzost zlata a pravost drahokamů v nabízeném prstenu. Uměl v tom „chodit“ a za chvíli si dáma odnášela 600 korun. Pan Bohal prohlížel prsten a byl s obchodem spokojen. Věděl, že doplatí ještě dvě stovky a prsten bude jeho. Ukázal prsten Věře a nařídil jí, aby půjčku zapsala do deníku. Pak poškádlil pan Bohal straku, která seděla v nezavřeně kleci. Vtom zazněl z kanceláře pana Bohala telefon. Nebylo to nic nového, neboť pan Bohal telefonu dosti užíval a vyřizoval jím svoje obchody. Když pověsil sluchátko, šel zpět k Věře v úmyslu uscho-

vati prsten do nedobytné pokladny. Na stole, kam byl prsten před odchodem k telefonu položen, jej více nenašel. Myslel tedy, že snad Věra z ženské ješitnosti vzala si prsten na prst a proto diskretně zakašlal a odešel zpět do své kanceláře, aby Věru zbytečně nezahanbil. Když se za chvíli opět vrátil a ještě nenašel prsten na stole, rozhněval se a broukl na Věru, aby mu dala prsten a nedělala hlouposti.

Věra zůstala jako zkamenělá a nebyla schopna odpovědi. To však bylo pro ni velké neštěstí. Kdyby byla rafinovaně zapírala, byl by jí to snad pan Bohal později, až by prsten našel, odpustil. Takovéto nepřímé doznání a pak zapírání ho rozzlobilo. A proto začal Věru vyslýchati.

Straka, která seděla zatím již na skříni, sletěla panu Bohalovi na rameno a počala ho štípat do ucha, jako by ho chtěla potrestati za to, že pronesl taková zlá a tvrdá slova. Pan Bohal chytil straku, zavřel ji do klece a telefonoval pro četníky.

Strážmistr přišel v plné výzbroji k panu Bohalovi a vyslechl obvinění Věry. Věra naříkala a tak plakala, že nebylo možno dostati z ní souvislou větu. Zlatohlávek znal velmi dobře rodinu Podolských a byl by skoro zapochyboval v nařčení Věřino, kdyby si byl mohl připad jinak vysvětliti. Ale jakto? Pan Bohal udával a Věra to musela bohužel potvrditi, že v kanceláři nikdo druhý nebyl, a prsten ležel na stole. Na zem padnouti nemohl, to by byla Věra slyšela. Pan Bohal, ač si byl svou věcí jist, přešce jen na domluvu strážmistra prohledal kapsy. Prohledal svou a Věřinu kancelář a Zlatohlávek mu byl při tom nápomocen. — Prsten se nenašel. Páni odešli do kanceláře pana Bohala a paní Bohalová podávala strážmistroví Zlatohlávkovi jeden kus Věřina šatu za druhým. Tak byla provedena i tělesná prohlídka. Prsten však — jako když „do vody padne“. Pan Bohal mínil, že Věra prsten polkla. Přesvědčoval pana strážmistra, že neměla úmysl jej vzíti, ale když to takto dopadlo. hleděla od sebe odvrátiti podezření. Strážmistr nevěděl opravdu kudy kam. Nevěřil, že by byla Věra tak rafinovaná, aby takto od sebe odvrátila podezření; na druhé

straně zde však byl fakt, že prsten musel být pouze jí ukraden. Vyslychal opět a opět Věrku a snažil se po dobrém od ní vyzvědět, kam prsten ukryla. Věra jen žalostně plakala a na jeho otázky ani nereagovala. Rozhodl se tudíž strážmistr Zlatohlávek, že věc skončí a Věru zatkně. Musí to udělati, snad jí ukřivdí, ale proč se také k čertu trochu nebrání. Právě chtěl vysloviti zatýkáci formuli, když v kleci zavřená straka tak vykřikla, že se až zarazil. Zlatohlávek spolkl napolo vyslovenou formulku a zadíval se na klec.

Straka. — — —

„Krade jako straka“, to slýchal doma od maminky, někdy od babičky, ba i tatík někdy toto přísloví vyslovil.

Proto obrátil strážmistr Zlatohlávek ihned řeč na straku. Když se dozvěděl, že ji pan Bohal zavřel do klece teprve po ztrátě prstenu, a že do té doby lítala volně, luskl si prsty a sám si oddech. Počal také těšiti Věrku, aby byla jen stařečná, že se to již dobře skončí. Věra uvěřila a přestala plakat.

Pan strážmistr požádal pana Bohala, aby pustil straku z klece a nechal ji chvíli létati. Pan Bohal nemohl pochopiti tuto prosbu, ale jako rázně vychovaný člověk udělal panu strážmistrovi po vůli.

Strážmistr sňal se svého prstu malý prstýnek s kaménkem a položil jej na knihu, kde dříve ležel onen drahocenný zastavený prsten. Pak vzal knihu a dělal jako když čte. Pozoroval však tajně milou straku. Tato sedla Věrce na rameno a počala ji štípati do ouška. Pak odletěla na skříň a pozorovala okolí. Když myslela, že ji nikdo nepozoruje, neboť Věra i pan Bohal před-

stírali práci, slétla na stolek a než se strážmistr Zlatohlávek nadál, zmizel prsten se stolu a straka si hověla na bidélku v kleci. Zlatohlávek by byl radostí zavýskl místo Věry. Poté provedl prohlídku „bytu“ zlodějské straky a měl výsledek. V rohu klece pod pilinami našel skrýš.

Kolik dělal Zlatohlávek již prohlídek za své četničiny, nebyl by tak snadno spočítal, ale nikdy neměl z výsledku takovou radost, jako dnes. Ve skrýši našel několik nových per, několik jehel a staniolových kuliček a naposledy — svůj vlastní prsten a prsten ztracený.

Plakala-li Věra před tím hanbou a lítostí nad svým ponížením, plakala nyní radostí nad tím, že to tak dobře skončilo. Líbala čipernou hlavíčku zlolajné straky a ani se na ni nehněvala, ač jen ona způsobila všechno její ponížení a hanbu. Děkovala panu strážmistrovi za jeho účast a obratnost.

Pan Bohal i jeho paní viděli nyní, jak velmi Věře ublížili a proto ji v přítomnosti strážmistra Zlatohlávka odprosili.

Tak přišel strážmistr Zlatohlávek o „špíčko“, ač je měl na beton a to jenom proto, že se k tomu jaksi neměl a stále hledal pravdu.

Večer čekal Zlatohlávek před obchodem pana Bohala na Věru a dnes oba dva vzpomínají, že tato příhoda má již 6ti leté výročí. Paní Věra Zlatohlávková vypravuje svému malému a milému Zlatohlávečkovi, jak jejím neštěstím a později štěstím byla straka, která je vycpaná ve skleníku.

„Do erbu ti dáme straku, až budeš někdy pasován na rytíře“, směje se vrchní strážmistr Zlatohlávek, „ale její vlastnosti se chraň.“